

то говоря, не е мъчно. Запримѣръ, мъчно е да носи човѣкъ земята на гърба си; мъчно е да се грижи за цѣлия свѣтъ; мъчно е да се състезава съ свѣтлината. Но какво мъчно има въ това, да учи? Щомъ е дошълъ на земята, ще учи: и поетъ ще стане, и музикантъ, и художникъ, и ученъ, и философъ. Мъчно ли е да напишете едно стихотворение? Мъчно ли е да нарисувате една картина, или да напишете една научна книга? Ще кажете, че за това се иска вдѣхновение. Ако чакате да дойде вдѣхновението и после да пишете, нищо нѣма да направите. Вземете перото и започнете да пишете — вдѣхновението ще дойде. — Ама не съмъ поетъ. — Ще станешъ! Като работишъ известно време, ще станешъ поетъ. Въ първо време ще бѣдешъ ученикъ. Истинскиятъ поетъ се познава, още като вземе перото и го натопа въ мастилото. Всѣки човѣкъ трѣбва да бѣде поетъ. Поезията е вътрешно състояние. Който нѣма това състояние въ себе си, нищо не може да постигне. Безъ поезия, като състояние на душата, човѣкъ не може да бѣде щастливъ. Щомъ има поетично настроение, човѣкъ пише, мисли, твори вътрешно. Следъ това той може да изяви поезията си навънъ. Обаче, безъ вътрешна поезия, външната е само декламация. Следователно, истински поетъ е този, който живѣе това, което пише. Човѣкъ трѣбва да бѣде поетъ, философъ, мистикъ, ученъ вътрешно, и когато му остане свободно време, тогава може да изнесе вътреш-